

Land van woestijnen en wadi's

Oman

Oman is een bijzonder mooie en veelzijdige reisbestemming, ontdekte reisjournalist Joris van Drooge. Hij vergaapte zich er aan zeeschildpadden en flamingo's, doorkruiste er woestijnen en wadi's, en werd getroffen door de hartverwarmende gastvrijheid van de lokale bevolking.

Oman is een echte winterzonbestemming. September t/m maart zijn de aangenaamste maanden; bijzonder zijn september en oktober, wanneer de zuidelijke bergheellingen rond Salalah tropisch groen zijn. Directe vluchten vanuit Nederland zijn er momenteel niet; de snelste verbinding is een vlucht met tussenstop in Qatar van KLM. Oman behoort tot de veiligste landen ter wereld. De wegen zijn rustig en goed onderhouden. Hou rekening met lokale gebruiken. Buiten de hotels verdient bedekte kleding (mannen en vrouwen) de voorkeur. Oman is geen budgetbestemming. Lokale restaurants zijn wel goed betaalbaar, benzine is zelfs spotgoedkoop. Individueel rondreizen kan met gids-chauffeur (prijzig) of zelf rijden (bij voorkeur in een 4WD). Oman is zeer geschikt voor rondreizen, maar u kunt er ook prima luieren in (vaak bijzonder luxe) strandhotels. Zie ook www.visitoman.nl

VvAA QualityTime biedt diverse reismogelijkheden naar Oman (o.a. individuele self-drive reizen of met privéchauffeur), www.vvaa.nl/qualitytime.

Eerste indruk: de Muttrah-soek in de Omaanse hoofdstad Muscat is de netste op aarde. De overdekte stegen zijn bijna ziekenhuis-schoon, ik word er niet aangeklampt door verkopers en zelfs het onderhandelen verloopt uiterst beschaafd ('20 rial, weet u het zeker, Sir?'). Toch waan ik me door de duistere winkeltjes vol saffraan, wierook, specerijen en parfum in een oud-Arabische vertelling. Helemaal wanneer de oproep voor het avondgebed klinkt en Omani zich in spierwitte (mannen) en pikzwarte (vrouwen) gewaden naar de moskee spoeden. Een besnorde verkoper verlaat zijn winkel niet. "Ik bid alleen op vrijdag. Eén dag is voor Allah, de rest van de week voor mij", grapt hij.

Vermomd

De Britse ontdekkingsreiziger Wilfred Thesiger had niet het genoegen hier zo ontspannen rond te lopen. Hij reisde door Oman onder bescherming van een lokale stam, vermomd als bedoeïen en louter Arabisch sprekend, zoals hij optekende in zijn klassieke reisboek *Arabian Sands*. Muscat durfde hij helemaal niet in – veel te gevaarlijk. Let wel, we spreken niet over honderden jaren geleden, maar over de jaren veertig van de vorige eeuw – toen troepen krijgers hier per kameel rondtrokken, tot de tanden bewapend. Het binnenland van Oman, de Rub al Khali-woestijn ofwel het Lege Kwartier, was letterlijk nog een blinde vlek op landkaarten. Terra incognita.

De kaarten zijn inmiddels ingevuld. Toch behoort het gortdroge, snikhete Lege Kwartier nog altijd tot de minst bezochte en meest onvriendelijke gebieden op aarde. Dat geldt niet voor de rest van Oman. Al snel ontdek ik dat dit een enorm veelzijdige bestemming is. Tijdens een drie dagen lange rondrit vanuit Muscat zien we de Wadi Nakhar, de razend diepe 'Grand Canyon van het Midden-Oosten'. Staan we op de rotskliffen bij Dibab, waar we rifhaaitjes en pijlstaartroggen in het kristalheldere water zien zwemmen. In havenstad Sur lossen traditionele houten dhows hun versgevangen, moddervette tonijnen. Krijgen we het warm, dan parkeert gids-chauffeur Abdul zijn 4WD op een verlaten zandstrand, zodat we kunnen zwemmen en snorkelen in de lichaamswarme Perzische Golf. In een getijdemeer zien we een flamingokolonie, tijdens één boottocht spotten we honderden dolfinen en in het pikkedonker vergapen we ons aan reusachtige zeeschildpadden, die eieren

leggen op het strand van Ras al-Jinz. En natuurlijk rijdt Abdul de Wahiba Sands in. Een woestijn volgens het boekje, met honderden meters hoge, rollende heuvels, messcherp lijnenspel in het zand en hier en daar een kameel. We slapen er in een luxe variant op de aloude bedoeïentent, pal onder een knallende sterrenhemel.

Waterbronnen

Nog mooier vind ik de oases in sommige wadi's (kloven). Daarbij moet je je voorstellen dat je eerst urenlang door een uitgedroogd landschap rijdt, vol grillige rotsheuvels in vijftig tinten bruin. Soms passeer je een stoffig gehucht met wat vrolijk zwaaiende dorpelingen; nog vaker zie je helemaal niets. Dan rij je een dal binnen en zie je – eerst geloof je je ogen bijna niet – opeens wat begroeiing. Vervolgens versmalt het dal zich en blijkt er nog meer te groeien. Zoals de Wadi Bani Khalid. Daar stappen we uit na een kurkdroge autorit en belanden we tussen palmen, bananenbomen en bloemen. Vlinders fladderen, kikkers kwaken en ezeltjes grazen tevreden. Niets wekt nog de indruk dat we ons in een van de droogste landen op aarde bevinden. Door de wadi stroomt een glasheldere beek, die verderop in de kloof smaragdgroene poelen vormt waarin lokale pubers zweefduiken maken vanaf de rotsen. Deze wadi's met permanente waterbronnen zijn al millennia lang de levensaders van Oman. Steevast voorzien van *aflaj*: een ingenieus stelsel van waterkanaaltjes, in de meeste gevallen nog ouder dan de Bijbel. Ze verspreiden het water over de kloven en irrigeren zo complete plantages.

Er is geen land op aarde waar je meer traditionele kleding ziet dan in Oman: van de spierwitte *dishdasha's* (elke dag een schone) van de mannen tot de mysterieuze gezichtsmaskers van bedoeïenvrouwen. Toch veranderen de tijden. Chinese arbeiders leggen snelwegen aan en steeds meer eeuwenoude dorpen van leem maken plaats voor strak beton. En waar Wilfred Thesiger constant moest vrezen voor zijn leven, krijgen wij een onthaal als waren wij verloren gewaande familieleden. Bijvoorbeeld tijdens een lunchstop in een wadi. Kinderen spetteren er in het water, terwijl hun ouders picknicken in de schaduw van een palmboom. Wij nemen plaats op een rotspartij en beginnen aan een sandwich. Dat vinden de Omani veel te karig. Van gezin 1 krijgen we een kleed om op te zitten en gezin 2 brengt een schaal met dadels en later nog een kruidige rijstschotel. Steevast vergezeld door drie woorden: *Welcome to Oman!* <

